

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupený Mgr. Petrou Žákovou, advokátkou se sídlem tř. Svobody 43/39, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) J. K.**, a **II) F. M.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2019, čj. KUOK 120072/2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 9. 2021, čj. 65 A 4/2020-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh správního řízení včetně předchozích rozhodnutí krajského soudu

[1] Dne 16. 5. 2016 podaly osoby zúčastněné na řízení (dále „OZNR“) Městskému úřadu Hranice, odbor stavební úřad, životního prostředí a dopravy (dále „stavební úřad“), žádost o vydání územního rozhodnutí o dělení jimi spoluvlastněného pozemku parc. č. XA v katastrálním území P. (pozn. NSS: všechny dále uváděné pozemky se nachází v k. ú. P.) o výměře 1117 m², v jehož středu se nachází stavba historického větrného mlýna. Předmětem této žádosti podle § 86 a § 82 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“), bylo vydání části uvedeného pozemku nacházející se pod stavbou mlýna jako samostatného pozemku podle přiloženého geometrického plánu č. 382-

137/2016. K žádosti OZNŘ přiložily také kopii katastrální mapy se zakreslením požadovaného dělení a vyznačením přístupu k oddělovanému pozemku, a to mj. přes pozemek parc. č. XB, jehož vlastníkem je žalobce. Ten je také vlastníkem pozemku parc. č. XC, rovněž hraničícího s rozdělovaným pozemkem parc. č. XA.

[2] Stavební úřad dospěl na základě žádosti a jejích příloh k závěru, že ve smyslu § 82 odst. 3 věty druhé stavebního zákona není třeba stanovit podmínky pro dělení nebo scelování pozemků. Tuto skutečnost potvrdil a současně schválil navrhovaný záměr (rozdělení pozemku) sdělením z 18. 5. 2016, čj. OSUZPD/6480/16-3, vydaným podle § 154 správního řádu (dále „sdělení“). Na základě tohoto sdělení byla do katastru nemovitostí, s právními účinky k 22. 6. 2016, zapsána nová pozemková parcela č. stavby 300 o výměře 54 m², jejíž součástí je stavba mlýna.

[3] Žalobce sdělení napadl žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci odmítl usnesením ze 17. 1. 2017, čj. 65 A 81/2016-28. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se totiž správní řízení o žádosti o dělení pozemku nekončí vydáním sdělení podle § 82 odst. 3 věty druhé stavebního zákona, nýbrž až následným zastavením řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť se žádost v důsledku zjednodušeného postupu (sdělení) stala zjevně bezpředmětnou. Proti usnesení o zastavení řízení lze podat odvolání a případné rozhodnutí odvolacího správního orgánu pak může být přezkoumáno ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

[4] Stavební úřad řízení o žádosti o dělení pozemku zastavil usnesením z 15. 11. 2016, čj. OSUZPD/6480/16-9, jež bylo vypraveno 20. 1. 2017 a právní moci nabylo 28. 1. 2017. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení žalovaný zamítl jako nepřípustné rozhodnutím ze 4. 5. 2017, čj. KUOK 43885/2017. Žalobci totiž nepříslušelo postavení účastníka územního řízení, jelikož ve věci nebylo vydáno žádné formální územní rozhodnutí (jímž by mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo k sousedním pozemkům), jak vyžaduje § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Uvedená rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu zrušil krajský soud rozsudkem z 8. 11. 2018, čj. 65 A 55/2017-29. Krajský soud shledal výklad žalovaného nesprávným, neboť využití zjednodušeného postupu podle § 82 odst. 3 věty druhé stavebního zákona nelze vykládat tak, aby docházelo k omezení okruhu účastníků a ignorování práv osob, které se za účastníky řízení považují. Stavební úřad měl o účastenství žalobce rozhodnout usnesením podle § 28 odst. 1 správního řádu, nikoli tuto otázku vyřídit pouhými přípisy. Soud proto závázal stavební úřad, aby nejprve závazně rozhodl o účastenství žalobce, a v případě, že jej za účastníka pojme, aby věcně vypořádal jeho námitky proti využití zjednodušeného postupu podle § 82 odst. 3 stavebního zákona v posuzované věci.

[5] Stavební úřad následně 3. 4. 2019 vydal usnesení, že žalobce je účastníkem územního řízení o žádosti OZNŘ o dělení pozemku. Stavební úřad vyšel z toho, že ho k takovému rozhodnutí závázal krajský soud i žalovaný jako nadřízený správní orgán.

[6] Usnesením ze 7. 6. 2019, čj. OSUZPD/6480/16-34, stavební úřad opětovně zastavil územní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť byly splněny zákonné podmínky pro zjednodušený postup spočívající ve vydání sdělení podle § 82 odst. 3 věty

pokračování

druhé stavebního zákona, čímž se žádost stala bezpředmětnou. Odvolání žalobce žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a usnesení stavebního úřadu potvrdil.

II. Nyní napadený rozsudek krajského soudu

[7] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud výše uvedeným rozsudkem zamítl. Předně uvedl, že ač je předmětem jeho přezkumu zastavení řízení o žádosti pro její bezpředmětnost, resp. rozhodnutí o odvolání proti tomuto zastavení, a proto by se nabízelo přezkoumat pouze splnění podmínek pro takové zastavení, je v nyní projednávané věci nutné přezkoumat i postup stavebního úřadu, jenž zastavení řízení předcházel. Proto v rozsahu žalobních námitek přezkoumal především to, zda byly splněny zákonné podmínky pro vydání sdělení podle § 82 odst. 3 stavebního zákona, resp. jak se s námitkami proti vydání sdělení vypořádal žalovaný.

[8] Podle krajského soudu je usnesení o účastenství žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž není pravda, že krajský soud i žalovaný zavázali stavební úřad, aby žalobci přiznal postavení účastníka řízení. Stavební úřad „pouze“ musel formálně rozhodnout, zda žalobce účastníkem je, či není. Jelikož však usnesení o účastenství (ve spojení s případným odvolacím rozhodnutím) nebylo napadeno samostatnou žalobou, nemohlo být nyní předmětem přezkumu ze strany krajského soudu, který tak musel vycházet z toho, že žalobce účastníkem územního řízení byl. I přesto však krajský soud považoval za potřebné se k účastenství žalobce vyjádřit, neboť v řízení dosud zůstala nezodpovězena otázka, zda mohlo být rozdělením pozemku parc. č. XA přímo dotčeno vlastnické právo žalobce k jeho sousedním pozemkům. Až v případě naplnění podmínek účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (potencialita přímého dotčení práv) je možné se námitkami zabývat věcně (skutečné dotčení práv).

[9] Podle soudu nemohlo účastenství žalobce založit jeho tvrzení o ztrátě postavení účastníka řízení skrze vlastnictví přímo sousedícího pozemku vůči novému pozemku parc. č. st. XD, neboť podmínkou účastenství v řízeních podle stavebního zákona není mezující sousedství. Účastenství žalobce nemohlo založit ani tvrzení o neexistenci přístupu z veřejné komunikace na rozdělovaný pozemek parc. č. XA. Z podkladů ve správním spise totiž zřetelně vyplývalo, že bez využití žalobcova pozemku parc. č. XB nebyl pozemek parc. č. XA přístupný ani před rozdělením pozemku. I pokud by tak bylo pravdivé tvrzení žalobce, že komunikace nacházející se na jeho pozemku parc. č. XB nikdy nebyla veřejnou cestou, pak by ani samotné vydělení vnitřní části pozemku parc. č. XA (pozemek parc. č. st. XD) nepředstavovalo žádnou změnu v právní sféře žalobce oproti předchozímu stavu. Nutná komunikační potřeba pro případné určení existence veřejně přístupné účelové komunikace tak existovala již před rozdělením tohoto pozemku. Účastenství žalobce pak nemohlo založit ani jeho tvrzení, že schválením rozdělení pozemku parc. č. XA vzniklo vlastníku nově vzniklého pozemku parc. č. st. XD oprávnění domáhat se v civilním soudním řízení povolení nezbytné cesty na úkor žalobcova pozemku parc. č. XC S ohledem na § 1032 odst. 1 písm. b) a § 1033 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, není podle krajského soudu v nyní projednávané věci ani potenciálně myslitelné, aby soud v civilním řízení takovou nezbytnou cestu povolil.

[10] Podle krajského soudu měl tudíž stavební úřad rozhodnout tak, že žalobce není účastníkem řízení o dělení pozemku parc. č. XA, neboť by ani potenciálně nemohl být jeho rozdělením dotčen na svém vlastnickém právu k pozemkům parc. č. XB a XC.

[11] Ohledně věcného vypořádání námitek proti zjednodušenému postupu se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů. V době vydání sdělení neměl stavební úřad důvod pochybovat o tom, že se na pozemku parc. č. XA nachází dopravní napojení na veřejně přístupnou komunikaci, neboť z veřejně dostupných zdrojů bylo snadno ověřitelné, že se na tomto pozemku nachází v terénu patrná šterková cesta. Veřejně přístupná účelová komunikace nevzniká na základě rozhodnutí orgánu veřejné moci, nýbrž ze zákona splněním určitých znaků. Pokud tedy OZNŘ (jako vlastníci pozemku parc. č. XA) samy v žádosti vyznačily přístup k oddělované části pozemku přes jinou část vlastního pozemku, neměl stavební úřad důvod pochybovat o tom, že se jedná z vůle těchto vlastníků o veřejně přístupnou cestu. Jelikož stavební předpisy nestanoví, o kterou kategorii pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, se má v případě napojení jednat, může jít o kteroukoli z nich. Podmínkou je jen veřejná přístupnost takového dopravního napojení. Úvahy žalobce o tom, že by se nutně muselo jednat o cestu ve vlastnictví veřejnoprávní korporace, jsou tedy liché. Veřejně přístupnou pozemní komunikací může být i veřejně přístupná účelová komunikace, jejímž vlastníkem může být kterákoli soukromá osoba.

[12] Vzhledem k tomu, že sdělení podle § 82 odst. 3 stavebního zákona má podle krajského soudu materiálně účinky konstitutivního rozhodnutí, jež někomu zakládá nějaké oprávnění, lze toto sdělení jako úkon podle § 154 správního řádu zrušit pouze po dobu, po kterou trvají jeho účinky (§ 156 odst. 2 téhož zákona). Krajský soud proto souhlasil se závěrem správních orgánů, že účinky sdělení již zanikly vkladem práva do katastru nemovitostí (s účinky k 22. 6. 2016), a proto by již nebylo možné, aby stavební úřad po téměř čtyřech letech toto sdělení postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu zrušil.

[13] Krajský soud s žalobcem souhlasil, že k místnímu šetření konanému 4. 4. 2019, jehož účelem bylo ověření přístupu k pozemku parc. č. st. XD po pozemku parc. č. XA, měl stavební úřad účastníky řízení přizvat. Nezajištění jejich účasti při daném šetření však neučinilo zjištění stavebního úřadu nepoužitelným. Stavební úřad totiž pořídil z tohoto šetření protokol, v němž slovně popsal zjištěný stav, a doložil podrobnou fotodokumentaci, přičemž před vydáním usnesení o zastavení řízení vyrozuměl žalobce (9. 5. 2019) o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Této možnosti žalobce nevyužil a ani následně nespороval fotografiemi zdokumentované zjištění, že mezi pozemky parc. č. XA a XC je kůly vyznačena vlastnická hranice, přičemž k mlýnu, tj. k nově oddělenému pozemku parc. č. st. XD se lze autem dostat po šterkové cestě nacházející se na pozemku parc. č. XA bez nutnosti užití pozemku parc. č. XC.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[14] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti doslova zopakoval celou svou žalobní argumentaci, jak je podrobně shrnuta v bodě 13 napadeného rozsudku krajského soudu (viz v podstatě celá část *II.B. Skutkový stav* na str. 4 až 8 kasační stížnosti opakující části III., IV. a V. žaloby).

[16] Nad rámec žaloby, v reakci na závěry krajského soudu v bodech 43 a 44 napadeného rozsudku, stěžovatel namítl, že nadále trvá na tom, že byl úředním postupem stavebního úřadu zkrácen na svých právech, což nelze narovnat toliko konstatováním, že právní účinky sdělení již vkladem práva do katastru nemovitostí zanikly, a tudíž nebylo možné, aby stavební úřad po téměř čtyřech letech toto sdělení postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu zrušil, a to ani v případě, že by byla zjištěna nezákonnost takového rozhodnutí.

[17] Proti závěru krajského soudu v bodě 48 napadeného rozsudku, že nepřizvání účastníků řízení k místnímu šetření neuciniilo zjištění stavebního úřadu z tohoto šetření nepoužitelným, stěžovatel namítl, že byt' nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nelze bez dalšího konstatovat, že správní orgán bez vědomí účastníků může konat místní šetření, sepsat o něm protokol a zajistit z něj fotografickou dokumentaci, a následně zhojit tuto vadu řízení tím, že jim dá možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[18] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že ani přes zjištěná procesní pochybení stavebního úřadu a žalovaného (včetně těch, jež krajský soud správním orgánům vytknul ve svých předchozích rozhodnutích čj. 65 A 81/2016-28 a čj. 65 A 55/2017-29), nelze schválení rozdělení pozemku parc. č. XA označit za úkon, kterým by byl stěžovatel nezákonně zkrácen na svém vlastnickém právu k pozemkům parc. č. XB a XC. Podle stěžovatele totiž právě uvedená procesní pochybení zapříčinila to, že se stěžovatel podvkrát byl nucen domáhat soudní ochrany svých práv, jejímž výsledkem je konstatování, že i pokud by byl schváleným rozdělením pozemku zkrácen na svém vlastnickém právu a toto rozdělení by bylo nezákonné, pak toto již nelze nikterak napravit. Navíc procesní pochybení stavebního úřadu měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto jej měl krajský soud zrušit.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Předně poukázal na totožnost kasačních námitek s námitkami žalobními. K možnosti zrušení sdělení uvedl, že zápisem rozdělení pozemku do katastru nemovitostí bylo sdělení konzumováno a jeho účinky tak zanikly. Proto již nebylo možné jej zrušit postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že sám žalovaný shledal toto sdělení nepřezkoumatelným a přípisem z 31. 10. 2016 vyzval stavební úřad k jeho přezkoumání postupem podle posledně uvedeného ustanovení. Dále žalovaný uvedl, že stavební úřad se v usnesení o zastavení řízení věcně vypořádal s námitkami proti využití postupu podle § 82 odst. 3 stavebního zákona v posuzované věci. Provedeným místním šetřením stavební úřad zjistil, že příjezd k pozemku parc. č. XA a dále k pozemku parc. č. st. XD je zajištěn přímo z pozemku stěžovatele parc. č. XB přičemž v příjezdu nebrání žádná pevná překážka. Příjezd přes pozemky parc. č. XE a parc. č. XC není aktuální. Pro posouzení, zda je pozemek veřejně přístupnou účelovou komunikací, je rozhodující faktický stav, tj. jeho využívání neuzavřeným okruhem osob po delší dobu. V reakci na výzvu stavebního úřadu sdělil příslušný silniční správní úřad, že veřejný přístup na účelové komunikace zajišťující obsluhu větrného mlýna na parc. č. st. XD podle zákresu do katastrální mapy, která je nedílnou součástí vyjádření, doposud nebyl upraven, ani omezen.

[20] Stěžovatel v replice uvedl, že se žalovaný ve svém vyjádření nevypořádal s námitkou nesplnění zákonných podmínek pro vydání sdělení. Namítl, že stavební úřad v době jeho vydání neprovedl šetření na místě samém za účelem zjištění faktického stavu, tj. zda se zde nachází veřejná komunikace, resp. žalovaným tvrzená účelová komunikace. Stav na místě byl zjišťován až v roce 2019, tedy bezmála 3 roky od vydání sdělení, a navíc bez přítomnosti účastníků řízení. Stav zjištěný s takovým časovým odstupem podle stěžovatele nemá žádnou vypovídací hodnotu o tom, jak vypadala situace v roce 2016. Toto tvrzení stěžovatele podporuje i sdělení silničního správního úřadu, že veřejný přístup na účelové komunikace zajišťující obsluhu předmětné stavby nebyl doposud upraven, ani omezen. Podle stěžovatele nelze upravit, nebo omezit něco, čehož existence není známa. Silniční správní úřad nevydal žádné rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na určitých pozemcích podle § 142 správního řádu, a ani ze své úřední činnosti nemohl v roce 2019 seznat, že již v roce 2016 existovala. Přístup k nezákonně vydělenému pozemku parc. č. st. XD je ve sdělení popsán přes pozemek parc. č. XA, který je ve vlastnictví dvou soukromých osob, a není komunikací, nýbrž manipulační plochou. Dále přes soukromou cestu na pozemcích stěžovatele parc. č. XB a parc. č. XF, a cestu vybudovanou JZD Partutovice (nynější ZD Partutovice) na dalších soukromých pozemcích. Rovněž „zkratka z družstevní cesty“ vybudovaná obcí Partutovice na pozemcích parc. č. XG a parc. č. XH (oba ve vlastnictví obce Partutovice) je přerušena soukromou cestou na soukromém pozemku parc. č. XI. Závěr stavebního úřadu o zajištěném přístupu z veřejné komunikace je tak v rozporu se skutečností.

[21] OZNŘ se v průběhu řízení nikterak nevyjádřily.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost není důvodná.

IV.A Nepřípustné námitky

[23] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[24] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského (městského) soudu. Stěžovatel je tedy povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudky NSS z 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo z 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, bod 140 a judikaturu tam citovanou). Z těchto důvodů kasační námitky, které v podstatě jen opakuji žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského (městského) soudu, nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V takové situaci není namístě vyzývat stěžovatele k odstranění této vady postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 5, 12 a 13).

pokračování

[25] Co se týká kasačních námitek vznesených v nyní projednávané věci, které jsou doslovným opakováním celého obsahu žaloby (srov. bod [15] výše), je shoda textu části žaloby s danými kasačními námitkami úplná (dokonce ani nedošlo k nahrazení označení „žalobce“ označením „stěžovatel“). Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobní námitky vypořádal (stěžovatel ani nenamítal opomenutí některé z námitek), a v jejich opakování nelze spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, vyhodnotil Nejvyšší správní soud námitky jako nepřípustné (rozsudek NSS ze 7. 9. 2022, čj. 8 As 178/2020-38, bod 37 a tam citovaná judikatura). Úkolem Nejvyššího správního soudu totiž není opětovné projednání správní žaloby, ale přezkoumání správnosti postupu krajského soudu (usnesení Ústavního soudu z 22. 11. 2022, sp. zn. II.ÚS 1852/22).

[26] Nepřípustná je i námitka, že zjištěná procesní pochybení stavebního úřadu a žalovaného měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto jej měl krajský soud zrušit (viz bod [18] výše). Krajský soud totiž v napadeném rozsudku jasně a srozumitelně uvedl, že jelikož samotným schválením rozdělení pozemku parc. č. XA nemohlo být do stěžovatelových práv jakkoli zasaženo, nemohlo k tomu dojít ani v důsledku dílčích procesních pochybení (srov. shrnující body 39 a 49 napadeného rozsudku). S tímto závěrem však stěžovatel v kasační stížnosti, ani v replice, nikterak nepolemizuje, pouze zcela obecně uvedl, že s ním nesouhlasí a že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit. Námitka tak zůstala v rovině prostého nesouhlasu a není tedy vůbec způsobilá, natož kvalifikovaně, zpochybnit uvedený rozhodovací důvod krajského soudu. Je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, či rozsudek NSS z 16. 2. 2023, čj. 8 As 123/2021-43, bod 15).

IV.B Zbylé kasační námitky

[27] Přípustné jsou zbylé kasační námitky, jež nejsou pouhým zopakováním žalobních bodů a reagují na část rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku (viz body [16], [17] a [20] výše).

[28] Primární rozhodovací důvody nyní napadeného rozsudku krajského soudu tkví v závěru, že samotným schválením rozdělení pozemku parc. č. XA stěžovatel nejenže nebyl, ale dokonce ani potenciálně nemohl být, dotčen na svém vlastnickém právu k sousedním pozemkům parc. č. XB a XC. Krajský soud konkrétně uzavřel, že žádné ze stěžovatelem (v průběhu celého správního a vícera soudních řízení) uplatněných tvrzení stran uvedeného dělení pozemku nemohlo založit byt jen možnost přímého dotčení jeho právní sféry. Z toho důvodu mu podle krajského soudu správně nemělo svědčit postavení účastníka územního řízení, byť jím na základě rozhodnutí stavebního úřadu formálně byl. Z podstaty věci pak ani nemohlo dojít, a nedošlo, k nezákonnému zkrácení jeho vlastnických práv (body 35 až 39 a 49 napadeného rozsudku).

[29] Tyto primární důvody však stěžovatel v kasační stížnosti, ani v replice, nikterak nenapadl ani nezpochybnil. V projednávané věci je tedy plně aplikovatelný závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž tento soud není povinen vypořádat se s každou jednotlivou námitkou uvedenou v kasační stížnosti, pokud rozhodnutí krajského

soudu ob stojí i pouze na důvodech, které stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá (rozsudek NSS z 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22, body 11 až 14). Takovou námitkou je předně obecná námitka stěžovatele, že správní orgány a krajský soud nesprávně vyložily § 156 odst. 2 správního řádu ve vztahu k zániku účinků sdělení v důsledku vkladu práva do katastru nemovitostí, která míří „pouze“ do sekundárního důvodu nedůvodnosti žaloby (srov. body 40 až 45 napadeného rozsudku). Vzhledem k tomu, že závěr krajského soudu ob stojí především na důvodech primárních, jež stěžovatel žádnou kasační námitkou nenapadl, není Nejvyšší správní soud povinen se vypořádat s námitkou proti důvodu sekundárnímu, neboť ani její důvodnost by nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozsudku (např. rozsudek NSS z 16. 9. 2022, čj. 8 Afs 84/2021-54, bod 34 a další tam citovaná judikatura).

[30] Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval ani námitkou uplatněnou v replice, že stavební úřad vydal sdělení, aniž se dostatečně zabýval splněním podmínky, plynoucí ze stavebního zákona a prováděcích vyhlášek, spočívající v napojení nově vzniklého pozemku na veřejnou komunikaci. Ani případná důvodnost této námitky by nezpůsobila nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, který stojí na nezpochybněném závěru, že v daném případě z podstaty věci nemohlo dojít, a nedošlo, k nezákonnému zkrácení stěžovatelových vlastnických práv.

[31] Dále stěžovatel namítl vadu správního řízení spočívající v nepřizvání účastníků řízení k místnímu šetření. Krajský soud uznal, že stavební úřad nepostupoval správně, pokud účastníky správního řízení k místnímu šetření nepřizval. Dospěl však k závěru, že uvedené pochybení bylo zhojeno tím, že stavební úřad pořídil z místního šetření protokol, k němuž měl stěžovatel možnost se vyjádřit, což však nevyužil. Tento závěr plně odpovídá závěrům, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve své judikatuře v oblasti správního trestání ohledně provádění důkazů mimo ústní jednání (srov. rozsudek NSS z 10. 3. 2023, čj. 8 As 169/2021-39, body 13 až 24 a tam citovaná judikatura). I v nyní projednávaném případě šlo fakticky o provedení dokazování v podobě místního šetření (ohledání nemovité věci) mimo ústní jednání, tj. bez přítomnosti účastníků řízení. Z uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že je-li z takového úkonu správního orgánu sepsán protokol ve smyslu § 18 správního řádu, s nímž měli účastníci možnost se seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí, nejde o vadu řízení. Platí-li takový závěr pro oblast správního trestání, tedy rozhodování o vině a trestu, tím spíše má své místo v „pouhém“ územním řízení. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že samotné nepřizvání účastníků k místnímu šetření, za současného sepsání protokolu, nezatížilo územní řízení vadou.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti měl, ji soud nepřiznal, protože mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

[34] OZNŘ I) a II) nemají právo na náhradu nákladů řízení. OZNŘ má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací v řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti nenastala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. července 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu